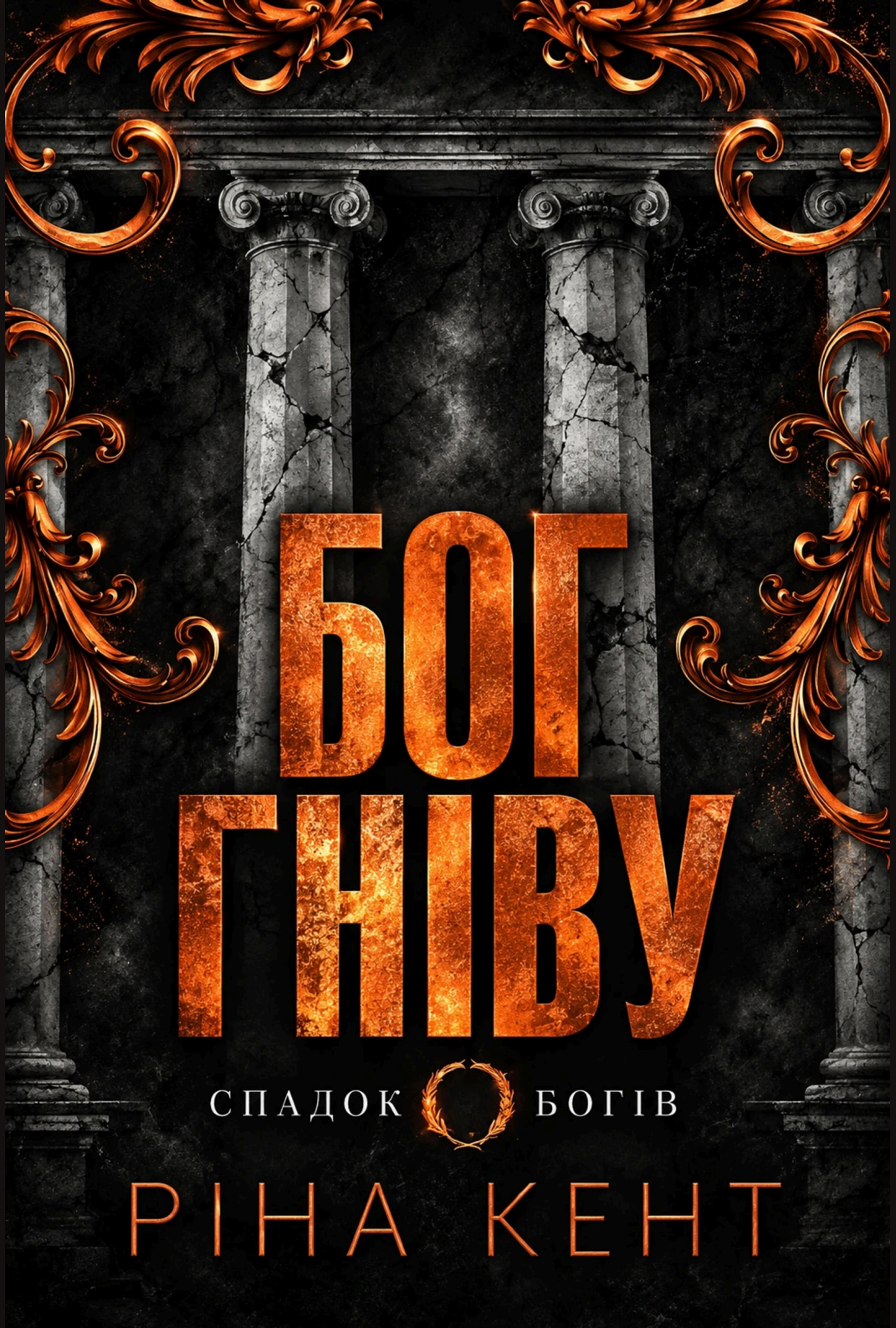

БОГ ГНІВУ
СПАДОК БОГІВ
РІНА КЕНТ

РІНА КЕНТ

Бог гніву

God of Wrath

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: God of Wrath, Rina Kent.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Сесілі

Це помилка.

Найгірша з усіх.

Найкатастрофічніша з усіх.

Можливо, навіть найсмертоносніша.

Я переминаюся з ноги на ногу, пітнію під маскою. Футболка й джинси липнуть до розпаленої шкіри, і це вже майже нестерпно.

Я уривчасто вдихаю, наповнюючи голодні легені, але з таким самим успіхом могла б ковтати дим. Пальці сверблять торкнутися маски чи поправити перуку, яка впивається в голову.

Ретельно все зваживши, я цього не роблю.

Тут, мабуть, повно камер спостереження, а останнє, чого я хочу, це привернути увагу цих людей.

Не тоді, коли мені тут не можна бути. У тилу ворога.

Я крадькома зиркаю вбік і розмірено чергую дихання носом і ротом.

Кувалда сутінків починає хилитися до обрію й розбризкує трохи помаранчевого за сірими хмарами.

Моторошне відчуття огортає густе повітря й просочується мені в кістки. Ніхто, крім мене, наче й не зважає ні на урочистий захід сонця, ні на зухвалий силует небезпеки, яким оповите це місце.

Обабіч мене стоять люди в однакових білих масках із чорними номерами на лобі.

Мене однією з перших впустили до Зали Розпусти, і мій номер двадцять три. Я стою в другому ряду, у якому, як і в першому, двадцять людей.

Ні, *студентів*.

Рядів чотири, а п'ятий поступово заповнюють інші учасники, яких до цього схожого на готичний собор особняка спрямовують кремезні чоловіки в чорних костюмах і гротескних масках кролика.

Червоні розрізи розтинають їхні маски біля рота й облямовують отвори, з яких визирають порожні очі. Але найбільше, окрім гострих брудних зубів, мене напружило те, як той, що стояв біля входу, двічі перевірив QR-код запрошення в моєму телефоні.

Я була певна, що він зрозуміє, що я вкрала чуже запрошення й пролізла туди, куди мені не можна.

Попри каштанову перуку, яку я вдягла, щоб сховати своє помітне сріблясте волосся, сірі лінзи й окуляри в грубій оправі, я не була впевнена, що залишуся непоміченою.

Та все ж я мовчала, щоб не видати свій британський акцент.

Зрештою, Королівський університет цілком американський, а нас із Королівського елітного університету легко вирізнити з натовпу.

Особливо з такого, до якого ми не маємо належати.

Як-от натовп на цій посвяті.

Кролик пильно на мене подивився, безперечно, довше, ніж на інших учасників, але врешті начепив мені на обличчя маску з номером, а на зап'ясток браслет із тим самим номером.

Мені довелося віддати телефон, ключі й окуляри його приятелеві-кролику, і тільки тоді мене пустили всередину.

І ось тепер я чекаю разом із приблизно вісімдесятьма п'ятьма іншими. Ні, вісімдесятьма сімома.

Я знаю, бо порахувала.

Так я роблю, коли нерви от-от розпанахають мені вени й виллють кров на землю. Я рахую.

А ще я вивчаю, що мене оточує: дивлюся, спостерігаю й шукаю вихід.

Саме тоді я й подумала, що припустилася помилки.

Це місце будували не з думкою про шлях до втечі. Щойно ти всередині, ти приречена. Фізично. Психологічно.

Емоційно.

Зрештою, цей особняк належить Язичникам. Одному з двох горезвісних клубів у Королівському університеті, де вирують зіпсована влада, безмежні статки й зв'язки з мафією.

Власне, більшість його членів або належать до російської мафії, або пов'язані з нею.

Усі студенти, які сьогодні прийшли, з КУ (крім мене) і прагнуть бодай дрібки тієї влади. Бодай проблиску тієї потворності.

Отримати запрошення на посвяту Язичників, яка відбувається двічі на рік, на початку кожного семестру, це привілей.

Шанси справді потрапити до клубу приблизно один відсоток. Такі посвяти не тільки бувають жорстокими, а й члени-засновники дуже прискіпливо добирають людей.

Можна сміливо сказати, що я тут не по медаль і не по справжній шанс потрапити до клубу. Мене однаково виженуть, щойно дізнаються, хто я така.

Моя єдина мета: дізнатися, як усе в них влаштовано зсередини, яка в них охорона, і зібрати якомога більше відомостей про їхніх членів і про цю територію.

Ймовірність, що мені це вдасться і я не приверну до себе уваги, мабуть, десь п'ять відсотків, і це, визнаю, небагато.

Але в мене є суперсила.

Невидимість.

Якщо захочу, я можу непомітно прослизнути куди завгодно. Мені треба лише мовчати, зливатися з тлом і рухатися плавно.

Скрип воріт вириває мене з метушні думок і сповіщає, що впускати вже закінчили.

Сто студентів вишиковуються в п'ять рівних рядів. Хтось зовсім мовчить, як я, інші перемовляються й теревенять. Чимало навіть жартують, штовхають і тицяють ліктями друзів.

Слова на кшталт «нарешті», «не можу дочекатися» й «так кайфово» пливуть похмурим повітрям, наче викривлена колискова.

Усе в цьому місці смердить викривленням. Почасти це відчуття через те, що особняк, який Язичники використовують як свою базу, величезний, старий, схожий на собор, і в ньому цілком можна правити сатанинські ритуали.

Він здіймається на три поверхи, має окремі крила й дві східні вежі, які, мабуть, слугують для спостереження.

Щось моторошне пливе в його стінах і довкола них, під стать лихій славі цього клубу.

Оскільки особняк стоїть поза кампусом, а отже, землі в нього більше, ніж у гуртожитків, він величезний і, що найважливіше, відлюдний.

Територію оточує великий ліс, але, наскільки я чула, там усюди дроти, камери, і жодна жива душа, крім Язичників чи тих, кого вони запросять, не має туди доступу.

Подвійні двері з ручками, схожими на демонів, розчахуються, і безліч чоловіків у масках кролика вибігають надвір,

наче море жаху.

Ніхто не каже ні слова, але пришвидшені кроки, спотворені обличчя й сама кількість людей змушують мене завмерти.

Вони чітко й злагоджено беруть нас у коло, і їхні маски, наче на Гелловін, це єдине, що вони показують світові. Тридцять п'ять. Ось скільки їх.

І всі вони величезні, кремезні й, безперечно, охоронці.

Бо, звісно ж, члени клубу Язичників мають власну охорону. Зрештою, вони мафіозні принци, на яких чекають вимощені кров'ю імперії.

Батьки не пустили б їх до університету без охорони, яка тінню стежить за кожним їхнім кроком.

Невимушені балачки стихають, коли подвійні двері на верхньому поверсі розчиняються і на балкон виходять п'ятеро людей у чорному.

Усі погляди спрямовуються на них.

Кожне обличчя, кожен подих, кожна дрібка людської уваги прикута до головних членів клубу Язичників, які дивляться на нас згори вниз, наче на кріпаків.

Їхні обличчя ховають неонові маски, як у «Судній ночі», кожна іншого кольору. Червона, біла, зелена, жовта й помаранчева.

А що вже майже смеркає і, як завжди в Англії, хмарно, кольори яскраво вирізняються на тлі всього чорного.

Погано вирізняються.

Аж мороз поза шкірою.

Так, що кожен, хто зустріне ці кольори й маски в темряві, запам'ятає їх.

У повітрі тріщить, а тоді лунає спотворений голос.

— Вітаємо з тим, що ви потрапили на конкурсну посвяту Язичників. Ви ті обрані, кого лідери клубу вважають гідними

увійти до їхнього світу влади й зв'язків. Ціна за такі привілеї вища за гроші, статус чи ім'я. Усі ви в масках, бо в очах засновників клубу всі ви однакові. Ціна за те, щоб стати Язичником, це віддати своє життя. У буквальному сенсі слова. Якщо ви не готові заплатити цю ціну, будь ласка, вийдіть крізь маленькі двері ліворуч від вас. Щойно ви підете, ви назавжди втратите шанс до нас приєднатися.

Біля великої брами відчиняються двері, і рівно десятеро учасників виходять, похнюпивши голови.

Решта дев'яносто не рушають із місць. Зрештою, усі прийшли сюди, бо їм пообіцяли владу й становище, яке стане в пригоді не тільки в університеті, а й потім, у майбутньому.

Я б теж пішла, якби не дала обіцянку, але я її дала і маю дотримати слова.

Голос знову лунає довкола нас, безперечно, згори. — Ще раз вітаємо, пані та панове. Почнімо нашу посвяту.

Моя увага ковзає до п'ятьох на балконі: нерухомих, мовчазних і грізних, хоч вони й м'язом не ворухнуть.

Справжня влада не в криках і не в наказах. Не в напружених м'язах і не в демонстрації зброї. Вона в тому, щоб стояти з цілковитою впевненістю, як оці хлопці, і точно знати, що всі тут у тебе в кулаці.

Справжня влада вирує під поверхнею, і її енергія мало не рве шви.

— Сьогоднішня гра: мисливець і здобич. На вас полюватимуть члени-засновники клубу. П'ятеро проти дев'яноста, тож перевага на вашому боці. Якщо ви дістанетеся межі території, перш ніж вас упіймають, ви станете Язичником. Якщо ні, вас вилучать і виведуть звідси. Члени-засновники мають право вдатися до будь-яких засобів, щоб вас упіймати, зокрема й до насильства. Якщо їхня зброя вас торкнеться, вас автоматично

вилучено. Тілесні ушкодження можливі й неминучі. Вам також дозволено вдаватися до насильства проти членів-засновників, якщо зумієте. Єдине правило: не позбавляти життя. Принаймні не навмисно. Жодних запитань, і жодної пощади не буде. Слабаки в наших лавах нам не потрібні.

Усі, і я теж, зосереджуються на зброї кожного з членів.

Пальці Червоної Маски обхоплюють бейсбольну биту, яка недбало лежить у нього на плечі.

Зелена Маска тримає лук, а за спиною в нього сагайдак зі стрілами з гумовими наконечниками.

Біла Маска гладить величезний ланцюг, що обвиває його руки, наче змія.

Рука Помаранчевої Маски в рукавичці лежить на металевій ключці для гольфу, спертій на землю.

Жовта Маска зовсім без зброї, але кулаки в нього стиснуті.

Коли вони казали про насильство, вони справді мали на увазі насильство. Я це знала, власне, цілу минулу ніч морально до цього готувалася, але дійсність не схожа ні на що, що я могла б уявити.

Чи передбачити.

— У вас десять хвилин фори. Раджу бігти. Посвята офіційно почалася.

Раптом довкола мене човгають ноги, а тоді всі розбігаються в різні боки.

Я востаннє озираюся на Язичників у чорному одязі, неонових масках і нерухомих позах.

Вони дивляться, як розбігаються учасники, нітрохи не змінюючись. Жодної реакції. Ані проблиску збудження.

Цих людей навчили завжди зберігати спокій: вичікувати, чекати слушної нагоди й ніколи не показувати свого нетерпіння. Навіть якщо, я певна, це полювання для них лише розвага.

Тут ідеться точно не про те, щоб прийняти нових членів чи природний добір. Посвят у минулому було безліч, більшість закінчувалася без жодного нового члена, і ніхто нічого не знає про учасників, яким таки вдалося пройти посвяту.

Я намагаюся вгадати обличчя за масками чи статурою, але вони всі схожі, м'язисті й високі, крім Білої Маски, який трохи худорлявіший.

Та однаково неможливо сказати, хто є хто.

Чи визначити того, від кого мені треба триматися якомога далі.

Ні, *не так*.

Мені треба уникати їх усіх.

Вони мисливці, а я частина здобичі. Якщо мене впіймає хтось із них, мене розірвуть на шматки.

Мої ноги вагаються на секунду довше, ніж треба, на секунду, якої в мене немає, на секунду, за яку всі інші біжать до лісу.

Я розвертаюся й біжу за ними.

Руки й ноги тремтять від кожного руху, але дана мною обіцянка калатає за ребрами з люттю другого серця.

Студенти біжать між велетенськими деревами, не помічаючи похмурого повітря, яке обіймає базу й заповнює кожен закуток.

Сонця немає, світла зовсім мало, тож зелені дерева здаються темними, зловісними, наче просякнутими культом і демонами.

Вирішивши зосередитися на завданні, я мчу щодуху, щоб відірватися якомога далі. Мені трапляються дерева, на яких продумано розставили маленькі камери й динаміки, щоб охопити всю територію, але я опускаю голову й пробігаю повз, щоб не привернути уваги того, хто дивиться ці трансляції.

Сумніваюся, що члени клубу користуватимуться ними, щоб нас вистежити, але можуть.

Зрештою, у сьогоднішньому полюванні немає правил.

Я прослизаю за кущі й іду слідом за групою студентів, які раніше, як я чула, перешіптувалися про якусь стратегію.

Зазвичай я тримаюся від інших якомога далі, але я тут для того, щоб спостерігати, як діють ці монстри.

Єдиний спосіб зупинити несамовитих людей: спершу їх вивчити, залізти їм під шкіру й зрозуміти, як вони влаштовані.

Тільки тоді можна завдати їм бодай якоїсь шкоди.

До речі, шкоди завдаватиму не я. Я для цього фізично заслабка. Але завдяки своїй суперсилі я ідеально вмію шпигувати.

Ті троє не помічають, що я йду за ними, ховаючись за кущами. Мої кросівки ступають нечутно, а кожен звук, коли я прослизаю між деревами, збігається зі звуками, які видають вони.

Ми проходимо чималу відстань лісом звичайним кроком.

Вони діють розумніше, а не сильніше. Замість бігти й намагатися уникнути Язичників, ці троє, схоже, якось знають ліс і користуються цією перевагою, щоб дістатися фінішу швидше.

— Номери сімдесят чотири й вісімнадцять вилучено.

Я здригаюся від звуку з динаміка й змушую себе не думати про те, як їх вилучили.

Ті троє, за якими я йду, П'ятий, Шостий і Сьомий, навіть не зупиняються, почувши оголошення.

Для них це, мабуть, друга спроба. Багатьох, хто провалив попередні посвяти, можуть знову запросити до особняка Язичників, якщо члени клубу вирішать, що ті заслуговують на ще одну спробу.

Ще одна причина, чому саме за цими кандидатами варто йти.

Вони проламуються крізь повалене гілля і, хоч і не зважають на камери, вправно прослизають між ними.

Голос із динаміка знову й знову лунає довкола нас, оголошуючи, що вилучено ще кілька номерів, іноді групами, іноді парами.

Щоразу, коли лунає оголошення, я здригаюся й чергую дихання носом і ротом, щоб не втратити спокою.

П'ятий, який іде попереду, зупиняється, і решта теж, стиснувши кулаки.

Крізь гілки й листя я бачу, як по землі волочиться ключка для гольфу, а тоді з'являється Помаранчева Маска.

Шостий замахується на нього кулаком, і Помаранчева Маска не тільки ухиляється, а й б'є його ключкою по обличчю.

Я затискаю рот руками, щоб не скрикнути, коли з-під маски Шостого бризкає кров і він гупається на землю. Ноги тремтять, і я присідаю між кущами, спостерігаючи за всім крізь невеликі просвіти.

П'ятий і Сьомий кидаються в різні боки, а Помаранчева Маска жбурляє ключку П'ятому в потилицю, так що той врізається в дерево, а тоді біжить за Сьомим. Його рухи впевнені, у них моторошно багато контролю.

І сили.

У кожному русі стільки сили. У кожній дії. У кожній дрібці кожного його рішення.

Він навіть не чекав, доки ключка влучить у П'ятого. Він знав, що влучить, і вона влучила, про що свідчить нерухоме тіло учасника на землі.

Щось мені підказує, що він не просто так погнався за Сьомим, і цікавість гризе мене зсередини, так хочеться дізнатися, чому.

Але я цього не роблю.

Бо тоді довелося б іти за ними, і мене точно вилучили б.

Цікавість вигадали диявол і його прислужники-демони, щоб позбавити нас здорового глузду.

Динамік оголошує, що номери шість і п'ять вилучено, і я чекаю на номер сім, але його не називають.

Може, йому вдалося втекти. *Давай, випадковий американський хлопче.*

Так чи інакше, поки що я в безпеці.

Я повільно випростуюся на весь зріст, обережно роззираючись довкола.

Цього разу я торкаюся перуки, поправляю її і, не зважаючи на поколювання в спітнілій голові, кілька разів постукую по масці, щоб переконатися, що вона на місці.

Мої чутливі вуха вловлюють звук кількох пар ніг, і я знову присідаю, коли галявиною пробігають четверо учасників. Помаранчева Маска прямує до них, а за ним Червона Маска. Вони вмить розкидають їх, і непритомні тіла падають на землю.

Я знову затуляю рот рукою, нігті впиваються в пластик маски й дряпають її поверхню.

Божечки.

Це значно жорстокіше, ніж я могла уявити. Так, я чула чутки про те, які безжальні Язичники і що вони ніколи не стримуються, але бачити на власні очі, як вони б'ють і гамселять людей, зовсім інша річ.

Річ не тільки в тому, як бризкає кров, як важкі удари падають на обличчя й тіла, чи в тому, що дорогою вони вже когось покалічили. Не тільки в моторошному, наче на Гелловін, видовищі безсердечних неонових масок, які полюють на людей, ніби на звірів.

Річ ще й у звуках. Удари, свист, гупання кулаків і глухий стук тіл, що безвольно падають на землю.

Це приглушені крики, зойки й благання деяких учасників.

Один із них сказав: — Я виходжу. Будь ласка, пощадіть мене хоч цього разу...

Перш ніж його головою вгатили в дерево.

Двоє Язичників ледь обмінюються поглядом і розходяться в різні боки.

Червона Маска зникає між деревами, а я розмірковую, як найкраще зробити те саме й не насторожити Помаранчеву Маску.

А знаєте що? Краще дочекаюся, доки він піде, і тільки тоді ворухнуся.

Хоч кінцівки волають від болю, а ноги тремтять, я так і сиджу навпочіпки, нерухомо, боячись нормально дихнути.

Помаранчева Маска нахиляється над П'ятим і підбирає ключку. Щось рідке мастить його чорні шкіряні рукавички й крапає на землю яскраво-червоним.

Червоним, як кров.

Як вони можуть бути такими... жахливими в такому юному віці? Хоча, з іншого боку, зважаючи на світ, до якого вони належать, вони такі, мабуть, від народження.

Мені ніколи не подобалися такі люди, які роблять боляче лише тому, що мають на це силу.

Які руйнують цілі родини лише тому, що можуть.

Морально зіпсовані люди.

Макіавеллісти без меж і без моралі.

Язичники очолюють цей список зі своїми викривленими правилами поведінки й гедоністичним мисленням.

Помаранчева Маска випростується на весь свій неабиякий зріст, який мало не затуляє обрій, а тоді повільно, надто повільно хилить голову в мій бік.

Неонові шви світяться в напівтемряві, і довкола запановує моторошна тиша.

Мене пронизує дрож, коли в повітрі лунає його хрипкий, низький голос. — Я знаю, що ти ховаєшся. Виходь, і я обіцяю, що не зроблю тобі боляче. *Дуже*.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/god-of-wrath/